

EL CAVALL DE SANT JORDI

per CARMEN RUBIO

Sóc un pura sang. El meu pare era un cavall vigorós, i la mare, una euga magnífica que havia estat l'orgull d'un rei musulmà. Vaig néixer blanc com la llet i em van criar a la Capadòcia, una regió de terres polsoses on la gent vivia entaforada en cases subterrànies. Cada dia m'ensenyaven a córrer, a saltar i, sobretot, a obeir les ordres del genet. Més endavant, un mercader se'm va endur ben lluny, a través del mar, cap a reialmes cristians. Em va comprar un cavaller la fama del qual s'havia de fer llegendaria i, és clar, amb la d'ell, la meua, ja que no hi ha cap sant Jordi sense cavall blanc. Tothom admirava el meu amo, perquè no va poder resistir mai el patiment de ningú sense posar-hi remei. En passar per una població, el nom de gran cavaller ja l'havia precedit molt abans, i tothom sortia a rebre'l i a acollir-lo. Un

bon dia, però, vam arribar a una ciutat on fins i tot l'aire podia a por. Les muralles eren obertes, sense guardians i sense l'enrenou habitual de mercaders, pagesos i pelegrins. Semblava un poble desert i el soroll dels cascots damunt les llambordes dels carrers ressonava com si cavalquéssim dins d'un temple.

El poble sencer era a la plaça i totes les mirades es dirigien cap a una noia rossa i molt bella, pàl·lida com la lluna. Al nostre costat, un home vell consolava una dona:

—No ploris més, Adela. Ja has sentit el rei, si la sort ha assenyalat la seva filla, no es pot fer res per salvar-la. No vol que ningú ocupi el seu lloc. Vatua l'olla! Quina calamitat! A més... avui és la princesa, però demà..., qui serà, demà? —I, en dir això, l'home es tapava la cara amb les mans.

El meu senyor, encara muntat al meu damunt, va demanar-los:

—Quina és la vostra desgràcia, bona gent?

I així va ser com ens vam assabentar del monstre que assolava la ciutat de Montblanc i del pacte estrany amb què havien intentat aplacar-lo: oferir-li donzelles.

Molt tristos, els vilatans obrien pas a la noia, que, amb molta serenitat, es dirigia tota sola cap al llac. No va caldre que el meu amo em manés res, de seguida vam ser al costat de la princesa. La jove, espantadíssima, volia que ens n'anéssim, quan, tot d'una, va sorgir la fera, un drac enorme amb cos de serpent, que tenia quatre potes immenses i dues ales de ratpenat a l'esquena. El més terrible, però, era la seva cua, tan poderosa i llarga que ens podia fer voleiar d'un cop. Per Déu que havia d'esquivar aquella

cua! L'aire s'havia carregat d'una ferum insuportable i el bram de la bèstia retrunyia per tots els topants. No obstant això, no vaig recular, sinó que, sense necessitat de senyals, cavaller i cavall ens vam transformar en un sol cos sincronitzat. Pel meu compte, vaig agafar embranzida i, amb la força del galop, el cavaller va poder clavar la llança, que travessà pel mig el cos del monstre.

La resta de la història ja la sabeu. El meu amo, de tan bo com era, el van fer sant i, des d'aquell moment, per recordar la proesa, el món és ple d'imatges on sortim retratats tots tres: el drac, el cavaller i jo mateix, el cavall blanc.